

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **P. V.**,
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6 – Dejvice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 9. 2020, č. j. JMK 130052/2020, sp. zn. S-JMK
127541/2020/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2020, č. j. ODSČ-33725/19-38, sp. zn. ODSČ-33725/19-DUJ/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Citroën, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, bylo zjištěno Městskou policií Brno (dále též „MP“) na pozemní komunikaci Dukelská třída 24 v Brně dne 21. 11. 2018 v 11:22 hodin. Řidič vozidla, který není znám, nedodržel při stání dostatečnou vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice.
3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 4 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, ustanovení § 35 písm. b), § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce předně uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné. Správní orgán totiž dával žalobci za vinu stání vozidla, aniž by byla dodržena „dostatečná vzdálenost“ od nejbližší tramvajové kolejnice. Správní orgán I. stupně však ve výroku rozhodnutí neuvádí, jak daleko vozidlo od nejbližší tramvajové kolejnice stálo a jaká konkrétní minimální vzdálenost nebyla dodržena. Z výroku nevyplývají konkrétní okolnosti, které jsou rozhodné pro úsudek, že jednání žalobce je protiprávní. Výrok prvostupňového rozhodnutí je tedy vadný, neboť je jím žalobci kladeno za vinu jednání, které není protiprávní, a nejsou konstatovány okolnosti, na základě kterých by bylo možno si učinit úsudek o tom, že jednání je protiprávní.
5. Žalobce dále uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Žalobce totiž tvrdil, že se nejednalo o stání, ale o pouhé zastavení. V případě, že by vozidlo žalobce toliko zastavilo, nebylo by jednání protiprávní, protože ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu přitom zakazuje pouze stání. Žalobce přitom konkrétně uvedl, kdo byl řidičem vozidla a uvedl účel zastavení – vyložení dlaždic do blízkého autoservisu. Žalovaný však argumentaci žalobce neakceptoval s odůvodněním, že doba stání byla zadokumentována v době od 11:04 do 11:21 hodin, tedy 18 minut, kdy se podle fotodokumentace u vozidla nenacházela žádná osoba, která by vykládala materiál. Žalobce k tomu však namítl, že nebyl viněn ze stání v časovém rozmezí od 11:04 do 11:21, ale pouze v čase 11:22. Předmětem posouzení tak mohlo být pouze to, zda vozidlo v 11:22 hodin stálo či nikoliv. Nadto, i kdyby se vozidlo na místě nacházelo od 11:04 do 11:21 hodin, nelze tvrdit, že se jedná o stání. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36, horní hranicí je doba v délce trvání 35 minut, tedy téměř dvojnásobek doby, po kterou mělo stát na místě vozidlo žalobce. Rovněž tvrzení žalovaného, že po celých 18 minut se u vozidla nikdo

nenacházel, je neprokázané a nevěrohodné, neboť lze pochybovat, že se policisté nacházeli u jednoho vozidla 18 minut v kuse. Žalovaný tedy činí své závěry na neprokázané verzi skutkového průběhu. Žalobci nebylo umožněno prokázat jeho verzi skutkového průběhu prostřednictvím navrženého důkazu svědeckou výpovědí řidiče vozidla. Tento důkaz však žalovaný odmítl jako bezpředmětný. Skutečnost, že řízení již nebylo možno zahájit proti řidiči vozidla, je však podle žalobce irrelevantní, řidič vozidla stále mohl v řízení figurovat jako svědek, jelikož byl aktérem dění. Podle žalobce nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že se jednalo o stání. Tak by tomu bylo jen v případě, že by byl ve spise založen videozáznam, zachycující celou dobu od příjezdu vozidla až do jeho odjezdu. Pořízené fotografie však neprokazují, že se jednalo o stání.

6. Žalobce dále namítl, že byl krácen na svých právech v průběhu správního řízení. Ze strany správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno předvolání k dokazování mimo ústní jednání a seznámení s podklady pro rozhodnutí s poučením, že žalobce může žádat o nařízení ústního jednání. Žalobce o nařízení jednání požádal, avšak správní orgán I. stupně zvolil chaotický postup, když ho nejprve poučil, že může žádat o konání jednání, tuto žádost zamítl, aniž by mu umožnil toto rozhodnutí jakkoli reflektovat, a zároveň se zamítnutím žádosti o ústní jednání vydal rozhodnutí. Žalobce tak fakticky nemohl v prvním stupni správního řízení realizovat žádná svá práva. Bylo bezpředmětné, aby se žalobce dostavoval k seznámení s podklady pro rozhodnutí, když teprve mělo být vyjasněno, zda bude konáno ústní jednání. Po rozhodnutí o tom, že se ústní jednání konat nebude, měl dát správní orgán I. stupně žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce dále zastává názor, že ústní jednání mělo být konáno za účelem úplného zjištění skutkového stavu, když správní orgán I. stupně stavěl dokazováno toliko na fotografiích.
7. Žalobce i jeho zástupce mimo žalobní námitky vyjádřili nesouhlas s tím, aby jejich osobní údaje, neanonymizované rozhodnutí krajského soudu, jakož i neanonymizované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byly vyvěšeny na internet prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu.
8. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu jejich nezákonnosti zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný především uvedl, že s napadenou žalobou nesouhlasí a napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. K námitkám žalobce uvedl následující. Součástí oznámení přestupku je 5 fotografií vozidla v časovém rozmezí od 11:04 do 11:21 hodin. Žalovaný má stání vozidla za jednoznačně prokázané s ohledem na skutečnost, že podle fotodokumentace nebyl u vozidla nikdo přítomen ani neprobíhala manipulace s nákladem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

11. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
12. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
13. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
14. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
15. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
16. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, náleze 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví,

z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008,

sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „*(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat*

se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

17. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné

pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005,

č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že „*(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl*“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „*(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit*

ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

18. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
19. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
20. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
21. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
22. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť ve výroku nebyly popsány okolnosti, které jsou rozhodné pro úsudek, že jednání žalobce bylo protiprávní, když správní orgán I. stupně pouze uvedl, že nebyla dodržena „dostatečná vzdálenost“ od nejbližší tramvajové kolejnice.

23. K tomu krajský soud uvádí, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že porušení pravidel silničního provozu spočívající v „*v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Dukelská třída 24 v Brně dne 21. 11. 2018 v 11.22 hodin. Řidič vozidla, který není znám, nedodržel při stání dostatečnou vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice.*“
24. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování přestupků musí být řádný popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí. Lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, podle něhož výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu (nyní přestupku) musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s).
25. Jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci, výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje. Krajský soud připouští, že vymezení přesného způsobu spáchání přestupku nebylo zcela specifikováno – nebylo přesně uvedeno, že vozidlo žalobce stálo od tramvajové kolejnice 1,183 m, jak dále vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí – nicméně vymezení zvolené správním orgánem I. stupně je akceptovatelné. Vedle slovního spojení „*neoprávněné stání*“ totiž popis skutku obsahuje i ustanovení § 27 odst. 2 silničního zákona, dle kterého *v době od 5.00 do 19.00 hodin je zakázáno stání tam, kde by nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m.* Vzhledem k tomu si proto lze z výroku prvostupňového rozhodnutí učinit dostatečnou představu o povaze (způsobu spáchání) přestupku, jež je navíc dále konkretizována v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a také obsahem správního spisu.
26. Krajský soud proto považuje tuto námitku za nedůvodnou a výrok prvostupňového rozhodnutí za přezkoumatelný a rovněž dostatečný k tomu, aby bylo možno učinit závěr o protiprávním jednání žalobce.
27. Další námitka žalobce směřovala k tomu, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, když žalobce tvrdil, že se nejednalo o stání, ale o pouhé zastavení. Rovněž žalobce namítal, že nebyl vůbec viněn ze stání v časovém rozmezí od 11:04 do 11:22 hodin, ale pouze v čase 11:22 hodin.
28. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány vycházely z fotodokumentace pořízené na místě spáchání přestupku. Z této fotodokumentace lze vidět, že vozidlo žalobce stálo dne 21. 11. 2018 v časovém rozmezí od 11:04 do 11:21 hodin na ulici Dukelská třída 24. O tom, že vozidlo uvedeného dne stálo na ulici Dukelská třída 24, není mezi účastníky sporu, ostatně uvedená skutečnost jednoznačně vyplývá i z výše označené fotodokumentace ve spojení s oznámením podezření ze spáchání přestupku a s mapovým podkladem.
29. Podle názoru krajského soudu byla zdokumentovaná situace vcelku jednoznačná. Co se týče umístění vozidla na vozovce, je fotodokumentace zcela dostačující. Z fotografií vyplývá, že vozidlo žalobce stálo na vozovce tak, že nezůstal mezi vozidlem a nejbližší

tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m, neboť součástí fotodokumentace je i fotografie měřidla, která má dokládat vzdálenost od okraje vozovky k protilehlému zadnímu kolu vozidla žalobce. Z fotografie měřidla vyplývá naměřená vzdálenost 1,183 m, z další fotografie je pak zcela zřejmé, odkud kam strážník měřil vzdálenost, tj. od tramvajové kolejnice směrem k zadnímu kolu vozidla. Jako dostačující je fotodokumentace i stran pohledů do okolí, resp. vzhledem k časovému úseku, během něžž byla fotodokumentace pořízena, je zřejmé, že ve vozidle neseděl řidič, ani se v okolí vozidla nikdo nepohyboval a nedocházelo k neprodlenému nastupování či vystupování osob, či k neprodlenému složení nákladu. Fotografie z místa spáchání přestupku, které ve spojitosti s daty z oznámení podezření ze spáchání přestupku tak činily skutkovou situaci zcela jasnou, a to alespoň v tom ohledu, že vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, stálo dne 21. 11. 2018 v časovém rozmezí od 11:04 do 11:21 hodin na ulici Dukelská třída 24 v Brně.

30. Žalobce pak dále v souvislosti s nesprávně zjištěným skutkovým stavem namítal, že nebylo v řízení prokázáno, zda vozidlo na místě stálo nebo jen zastavilo.
31. K tomu je nutno specifikovat rozdíl mezi zastavením a stáním vozidla, kdy podle ustanovení § 2 písm. o) silničního zákona *zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu* a podle ustanovení § 2 písm. n) silničního zákona *stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení*.
32. Podle ustanovení § 27 odst. 2 silničního zákona *v době od 5.00 do 19.00 hodin je zakázáno stání tam, kde by nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m*.
33. Je nesporné, že v místě stání vozidla byla na vozovce tramvajová kolejnice a stalo se tak v době mezi 5:00 do 19:00 hodin. Z fotodokumentace dále vyplývá, že mezi vozidlem a tramvajovou kolejnicí nezůstal volný jízdní pruh o šířce nejméně 3,5 m, ale pouze 1,183 m. Z toho vyplývá, že v uvedeném místě bylo povolené pouze uvést vozidlo do klidu pouze na nezbytně nutnou dobu pro neprodlené nastoupení či vystoupení osob nebo k neprodlenému naložení či složení nákladu.
34. Pokud tedy žalobce namítá, že bylo nutné zohlednit čas potřebný k naložení/složení nákladu, je samozřejmě namístě úvaha, zda se v dané věci skutečně nejednalo o pouhé zastavení vozidla. Žalobce uvedl, že z vozidla byly řidičem vykládány dlaždice do blízkého autoservisu. Nijak však nekonkretizoval celkové množství těchto dlaždic, vzdálenost od vozidla, popř. jiné údaje, které by mohly vést k relevantnímu posouzení, zda se mohlo či nemohlo jednat o zastavení vozidla. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá časový úsek stání vozidla po dobu 18 minut, který je však pro složení takového nákladu spíše nepřiměřený.
35. Žalobce rovněž poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016 – 36, na základě něhož je přípustné za účelem vyložení nákladu zastavit vozidlo v místě zakazu stání až na dobu cca 30 minut. Krajský soud se ztotožňuje s tím, že doba pro složení nákladu může být různě dlouhá s ohledem na charakter nákladu. V nyní posuzovaném případě, vzhledem k absenci bližších údajů o nákladu, nelze uzavřít, zda zadokumentovaná doba stání vozidla v délce 18 minut, byla pro vyložení takového nákladu přiměřená. Z předložené fotodokumentace bez jakýchkoliv pochyb vyplývá, že předmětné vozidlo bylo uvedeno do klidu, avšak jeho řidič se v něm,

ani v nejbližší dohledové vzdálenosti, nenacházel. U vozidla či v jeho blízkosti se nenacházely žádné osoby, u kterých by bylo zřejmé, že prováděly neprodlený nástup či výstup, ani tam nebyl složen náklad, který by mohl být neprodleně naložen nebo složen. Rovněž není na přiložené fotodokumentaci zachyceno, že by řidič učinil sebemenší pokus o doložení toho, že se jedná o časově omezené zastavení, ať už použitím výstražných světel apod. Svojí argumentací se tak žalobci nepodařilo zpochybnit zjištěný a prokázaný skutkový stav.

36. Správní orgány pomocí označených důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce jako provozovatel vozidla dopustil daného přestupku, když v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem (§ 125f odst. 1 silničního zákona). Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Uvedenou žalobní námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu proto krajský soud považuje za nedůvodnou.
37. Pokud žalobce napadá v tomto směru rovněž výrok prvostupňového rozhodnutí, které obsahuje časový údaj spáchání protiprávního jednání s vymezením konkrétně na určenou minutu (tj. 11:22 hodin), pak má krajský soud za to, že takto označený časový údaj spáchání protiprávního jednání může obstát. Z obsahu správního spisu totiž plyne, že správní orgány měly dostatečný důkazní prostředek stran určení časového úseku páčání protiprávního jednání – fotodokumentaci, ze které plyne časový úsek od 11:04 do 12:21 hod. Byť tedy ve výroku prvostupňového rozhodnutí není tento časový úsek specifikován a je tam uveden jen jeden časový údaj (tj. 11:22 hodin), lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem, když tento okamžik navazuje na předchozí časový úsek, v němž byly pořízeny fotografie vozidla. Ve spojení s údaji obsaženými v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a ve správním spise je pak i takové označení ve výroku správního rozhodnutí dostatečné.
38. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy jasně popsal přestupkové jednání a v souladu s již výše uvedeným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 („*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“) nezaměnitelně popsal přestupkové jednání, které následně mohlo bezpochyby poskytnout základ pro posouzení zaměnitelnosti skutku, včetně případného posouzení totožnosti jednání. Stejně tak fotografie a další listiny provedené jako důkaz jasně identifikují místo a čas stání vozidla, jakož i fakt, že toto vozidlo stálo v místech, kde to není dovoleno. Tyto skutečnosti ve svém souhrnu jasně vymezují, kde se přestupek stal, a závěr, že byl spáchán na pozemní komunikaci Dukelská třída 24 v Brně dne 21. 11. 2018 v 11:22 hodin, je jimi dostatečně odůvodněn, pročť krajský soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou.
39. Krajský soud nakonec považuje za nedůvodnou i námitku, že žalobce byl krácen na svých právech v průběhu řízení tím, že nemohl v řízení před správním orgánem I. stupně realizovat žádná svá práva.

40. O provedení dokazování mimo ústní jednání byl žalobce vyrozuměn správním orgánem I. stupně dne 11. 1. 2019, stejně tak byl vyzván k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí. K seznámení se s podklady rozhodnutí byl žalobci stanoven termín na den 4. 11. 2019 v 8:00 hodin a byl poučen o tom, že v tomto termínu bude provedeno i dokazování mimo ústní jednání. Žalobce následně požádal dne 1. 11. 2019 o nařízení jednání, svoji žádost však nikterak neodůvodnil. K seznámení se s podklady rozhodnutí se žalobce nedostavil, svou neúčast neomluvil, ani se písemně nevyjádřil. Správní orgán I. stupně následně usnesením ze dne 27. 1. 2020 zamítl žádost na nařízení ústního jednání s odůvodněním, že nařízení ústního jednání není nezbytné k uplatnění procesních práv žalobce, neboť má ve spisovém materiálu dostatečné podklady pro vydání meritorního rozhodnutí. Rovněž správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce neodůvodnil svoji žádost na nařízení ústního jednání ani nenavrhl provedení žádného dalšího relevantního důkazu. Dne 29. 1. 2020 pak bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.
41. Krajský soud má za to, že žalobci byla dána dostatečná možnost uplatnit svá práva, a to prostřednictvím termínu dokazování mimo ústní jednání a k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření k nim. Vyrozumění dokazování mimo ústní jednání i výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření k nim byly žalobci doručeny dne 16. 10. 2019. Žalobce přitom podal návrh na nařízení ústního jednání až v pátek 1. 11. 2019 ve 23:02 hodin, doručen tak byl správnímu orgánu I. stupně až dne 4. 11. 2019, tedy v den provedení dokazování mimo ústní jednání. Návrh na nařízení ústního jednání byl zcela obecný, neobsahoval žádné odůvodnění ani návrhy na dokazování.
42. Správní řád nestanoví závazný postup, v jakém pořadí mají správní orgány postupovat. V nyní posuzované věci je podstatné, že vyrozumění o provedení dokazování mimo ústní jednání a výzva k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí byla žalobci doručena s dostatečným předstihem a byla mu tedy dána dostatečná lhůta před termínem k seznámení se s podklady rozhodnutí a k vyjádření k nim. Žalobce se i přes svoji žádost o nařízení ústního jednání mohl k dokazování mimo ústní jednání a k vyjádření se k podkladům rozhodnutí dostavit. Podstatné rovněž je, že skutkový stav po provedeném dokazování nedoznal žádných změn až do vydání prvostupňového rozhodnutí. Usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání pak není podkladem pro rozhodnutí, neboť obecně podkladem pro vydání rozhodnutí jsou zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé (§ 50 správního řádu). Tedy obecně informace a skutečnosti, které mohou přispět ke zjištění stavu věci. Vydání usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání tak nebylo změnou skutkového stavu, která by vedla k tomu, že by byl správní orgán I. stupně povinen žalobce znovu vyzvat k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
43. Nařízení ústního jednání přitom není pro správní orgány povinné, mají pouze možnost ústní jednání nařídit.
44. Podle ustanovení § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán může nařídit ústní jednání.*
45. Podle ustanovení § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítné usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního*

jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.

46. Jedná se tedy o fakultativní institut, správní řízení je obvykle řízením písemným a neveřejným, přičemž správní orgány ústní jednání nařídí pouze v situaci, kdy o to požádá obviněný a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv, popř. pokud ústní jednání může relevantně přispět k nalezení skutečného stavu projednávané věci.
47. V nyní posuzovaném případě však správní orgán I. stupně i žalovaný konstatovali, že postačilo vycházet z listinných podkladů založených ve správním spise, na základě nichž měl správní orgán I. stupně dostatečné podklady pro vydání meritorního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ani žalovaný rovněž neshledali důvody, pro které by bylo nezbytné konat ústní jednání k uplatnění práv žalobce. Soud shodně s žalovaným shledal, že podmínky pro nenařízení ústního jednání byly splněny, přičemž procesní práva žalobce nebyla nikterak zkrácena.

V. Závěr a náklady řízení

48. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
49. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
50. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
51. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce